

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 17.

82. ÅRGANG
19. SEPTEMBER

1970

EFTER PRESTEVIELSEN

EN UNG
GARDE
STÅR KLAR

(SIDE 268)

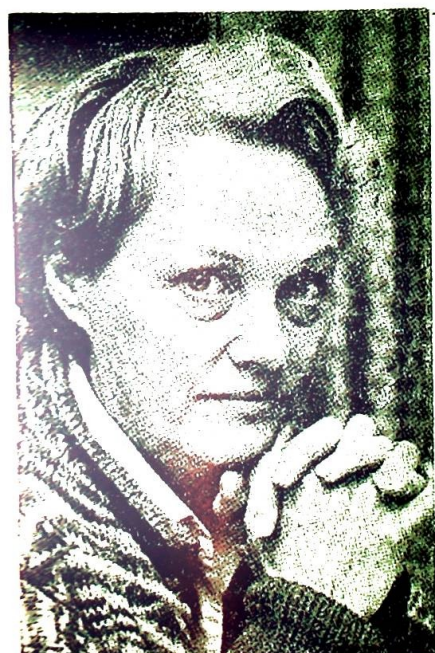

(SIDE 275)

GUNNEL
VALLQUIST

**KRITIKK ALLEREDE I 1964
- MEN FÅ REAGERTE -**

(SIDE 266)

KRITIKK I 1964 BLE

Det, såvidt vi kan skjønne, overivrige og naive samarbeide mellom fattige indiske familier og en håndfull av den katolske kirkes menn i Kerala i India (se Desmond O'Gradys artikkel som vi gjengir in extenso på side 270 idag) er ikke et resultat av pengebegjær eller blind ufølsomhet — så mye er klart av alle de opplysninger om saken som nå foreligger. Heller ikke bunner det utelukkende i gode foreldres fromme ønsker om å sikre sine unge døtre en sosial status i livet eller i den nåværende kalls-krise i mange europeiske nonneklostre. Det er mer et uheldig sammentreff av alle disse faktorer i en tradisjonell rekrutteringsform. Kirken henter kvinner og menn til sin tjeneste fra hele verden, og flytter ofte de samme kvinner og menn hit og dit i verden. Den katolske kirke i Norge har for eksempel mange ordenssøstre og prester som arbeider her etter å ha brutt opp fra andre miljøer, sprog og skikker. Og en del av dem kan sikkert berette at denne overføring ikke alltid er lett. Deres reiser blir betalt av familier, av menighetene, av kongregasjonene osv. — det har dessverre ikke lyktes Kirken å sikre sine kandidater og faste medarbeidere fribilletter på tog, båt og fly. I Kerala har denne rekruttering imidlertid funnet sted i et

miljø som har vært preget av spesielle forhold, som fattigdom, isolasjon og mangel på elementære kunnskaper. I dette miljø har antagelig enkelte prester, etter vår mening, vært uforsiktlige med selve trosgrunnlaget for de nye kall. Overdreven optimisme har resultert i en skandalehistorie i verdenspressen.

Ulykkelige enkeltmennesker, noen regner rundt 500 av de 2000 pikene som har reist til Europa, har fått svi for denne uforsiktighet og denne optimisme. Og disse pikers mislykkethet og hjemlengsel og tårer brukes så som en dyster anklage mot den katolske kirke. Med rette, det er en anklage vi må ta til oss.

Kunne det hele vært unngått? Muligens. Annet sted i bladet dokumenteres at det ble advart mot overføringene to ganger, først i 1964, så i 1966. Men ingen tok øyensynlig advarslene alvorlig nok. Tyder ikke det på at den indre kritikk i Kirken, den som blant annet en katolsk presse skal utøve, har vært holdt for stramt? Det sies at man på høyeste hold i Vatikanet ble meget sint da man fikk høre om Sunday Times første beretning. Det er nærliggende å tenke litt på det: ble man sint fordi man på høyeste hold ikke hadde fått skikkelige rapporter om dette for-

BAK ET SKJERMBRETT?

AV MARY CARSON

Jeg har nettopp lest en av de dumme uttalelser jeg noengang har sett — og den var til og med godkjent og anbefalt av de kirkelige myndigheter. Det var en artikkel om de siste forandringene i liturgien og legfolks økede rolle. Betydningen av legfolks innsats i lesningen, ved kollekten osv. ble understreket.

HVA MED KVINNENE? het det vi-

dere. Jo, de hadde vært holdt borte fra koret av følgende grunn, jeg håper dere holder dere fast:

«Det har simpelthen noe med den menneskelige natur å gjøre. Alle vet at en vakker pike eller kvinne tiltrekker seg menns oppmerksomhet. Hvis man fikk en gruppe vakre piker som ministranter i koret, kunne det hende at menighetens menn kom til å få vanskeligheter med å følge liturgien. Og pikene vil kanskje bli mer opptatt av sitt utseende enn av sine bønner.»

De sier ikke det?

Vel, hvis det er grunnen, kan man jo bruke lite pene kvinner eller sette opp skjerm Brett foran de vakre. Eller feste sekker over hodene deres for å skjule dem mest mulig.

Eller kan de vakre piker inspirere mennene til mer åndelige tanker hvis de møter opp med krøllspenner i håret og uten make up?»

*

Mary Carson er en amerikansk katolikk som skriver regelmessig for et bispedømmeblad i Boston. Hennes vrede er absolutt ikke myntet på norske forhold — men er det noen som føler seg truffet?

Red.

DEN 27.:

Den katolske menigheten i Halden feirer 100 års jubileum søndag den 27. i denne måneden, forteller sognepresten, Erik Strøm i en samtale med ST. OLAV.

Den lille menigheten på omkring 170 mennesker i sognekirken med det imponerende navn St. Peter på Kristian V's plass teller idag polske, hollandske og norske katolikker. Biskop John Willem Gran vil komme til jubileet og en av de tidligere sogneprester, pastor Duin på Hamar forbereder en historisk oversikt til dagen.

Boken *Norvegia Catholica* beretter at det er pastor August Blancke som utførte det første og grunnleggende arbeide for dannelsen av denne menigheten. Prefekt Bernard sendte ham til Halden for å opprette en stasjon i dette området og Smålenenes Amtstidende for den 7. august 1870 kunne fortelle at konsul Ths. Stang hadde solgt sin gård på Nordsiden til prefekten for 3500 specidaler. «Av innflyttede, dels i omegnen, dels i byen er her et snes personer som bekjenner seg til den katolske lære. For disse aktes det nu å bygge et kapell,» heter det.

MOM ISN'T FEELING TOO WELL. SHE HAS JUST BEEN ELECTED A LECTOR.

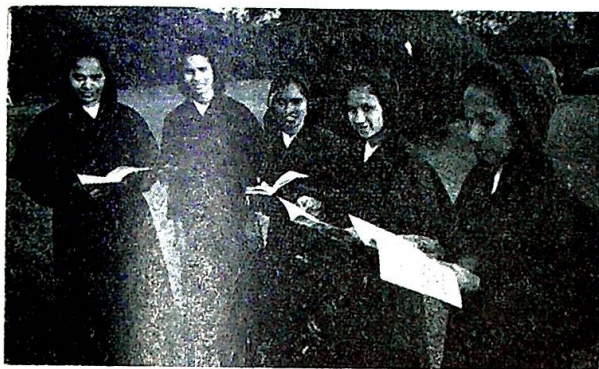
«Mamma føler seg ikke helt i form. Hun har blitt valgt til å være lektor under messen.»

FRA BISPEDØMMET

IKKE HØRT

hold og den trussel det faktisk utgjør mot Kirkens arbeid i hele India? Eller trodde man naivt at det anno 1970 er mulig å basere seg på at feilgrep kan forties, å håpe på at de ikke blir kjent og utnyttet?

A. R.

Unge indiske ordenssøstre i et kloster i England: i mange tilfeller har det — som her — vært grunnlag for optimismen.

PATER PETRUS BZDYL, S.M., er fra og med 5. oktober i år meddelt avskjed i nåde fra sitt verv som sogneprest for St. Teresia Menighet på Hønefoss. Han vil for fremtiden bo i prestegården i Porsgrunn.

PASTOR JOSEF AMSTUTZ er fra og med 5. oktober i år konstituert som sogneprest for St. Teresia Menighet på Hønefoss.

PASTOR OLAF I. WÆRING er fra 10. september i år utnevnt til Bispedømmets sekretær.

PATER HERBRAND HEIMERIKS, O.F.M., er fra 1. september i år oppnevnt som ungdomsprest for Oslo.

PATER RORY MULLIGAN, S.M., er fra 1. september i år utnevnt til ungdomsprest for St. Maria Menighet på Stabekk.

PASTOR MICHEL BECKERS er fra 1. september i år utnevnt til ungdomsprest for Vestlandet.

SØSTER MIRJAM KNOLLMULLER, CSJ, er fra 20. august i år utnevnt til ungdomssekretær for Oslo Katolske Bispedømme.

JOHN W. GRAN
Biskop

JUBILEUM I HALDEN

Pastor Blancke var både en praktisk og original mann. Før han gikk igang reiste han til sitt hjemland Belgia og samlet inn 30 000 kroner, deretter begynte han å innrede et provisorisk kapell. Han hadde ingen ministranter og ikke noe sangkor, men han anbrakte et harmonium under alteret og utførte selv både celebrantens og korets del av den liturgiske sang. Han istemte med sin dype, vakre stemme messen *Gloria in excelsis Deo*, stakk hendene inn under alterplaten og fortsatte sangen til eget akkompagnement. Den tradisjonelle klokkeringing utførte han ved hjelp av en liten bjelle som han hadde festet med et bånd om ankelen på høyre fot, fortelles det. Det varte imidlertid ikke lenge før den beskjedne virksomhet begynte å bære frukter, sognepresten fikk ministranter og opprettet også en liten skole i samme hus som kapellet.

Den 18. oktober 1877 ble den katolske kirken i Halden høytidelig vigslet av pastor Boller fra Christiania med assistanse av pastorene Stub, Hagemann og Blancke. Pengene til kirkebygget hadde den utrettelige Blancke igjen skaffet bl. a. fra Belgia, og han

hadde ordnet seg med en av datidens mest kjente katolske arkitekter, Peter Jos. Aub. Cuypers som tidligere hadde restaurert domkirken i Mainz og bygget kirker og rådhus andre steder i Europa. I følge *Norvegica Catholica* er en av grunnene til at arkitekten leverte tegninger til et meget stort kirkebygg (hvorav altså bare en mindre del ble reist) den at han spurte sognepresten på forhånd hvor mange innbyggere Halden hadde. 10 000, sa pastor Blancke.

Blancke måtte ta avskjed på grunn av sviktende helse i 1887. Det året overtok St. Josefsøstrene en sykepleiestasjon i byen og ledelsen av menighetens skole. Det var derfor en velordnet misjonspost pastor Hartmann og senere hans etterfølger pastor Crul kom til og kunne arbeide i. De første søstre i byen var moder Antonie og søstrene Theodore, Birgitte og Jeanne Cathrine. De begynte med tre sykesenger i en liten tregård.

Det var begynnelsen. I løpet av 100 år er det utført et oppofrende og dyktig arbeide i menigheten av legfolk, søstre og prester med forandringer og

utvidelser, særlig av søstrenes virksomhet. ST. OLAV gratulerer Haldens katolikker med den kommende høytidsdag.

RED.

DOMINIKANERNE I HØST

På side 274 i dette nummeret bringer ST. OLAV dominikanernes program for virksomheten i Katolsk Orientering og Katolsk Forum disse høstmånedene.

Katolsk Forum åpner tirsdag den 27. oktober kl. 20 med RAPPORT FRA ET ABORT-SEMINAR.

ST. OLAV

KATOLSK
TIDSSKRIFT

Årsabonnement kr. 35,—

En ung

Av Åge Rønning

Den 31 år gamle norske konvertitten, Per Bjørn Halvorsen ble viet som prest i dominikanerordenen ved månedsskiftet (se bildene). Det er kanskje samtidig grunn til å peke på at bispedømmet med pater Halvorsen og en del andre nye medarbeidere har kommet i en bedret situasjon:

Vi har fått en rad nye, til dels yngre prester som etter hvert vil være klar til å avløse eldre, veltjente geistlige i deres tjeneste.

En prest ST. OLAV har snakket med, sier det slik:

«Sammenlignet med mange andre land står vi idag ikke dårlig stilt i Norge. Situasjonen er vesentlig bedret i løpet av de siste tyve månedene.»

For å nevne noen av de nye medarbeidere i biskopens tjeneste:

Pater Neve, pastor Beckers, pater Mulligan, pater Fjeld og altså nå: pater Per Bjørn Halvorsen.

Samtidig studerer flere unge ved katolske seminarer i utlandet med sikte på å utdanne seg til prestegjeringen her i landet.

Prestevielsen den 30. august i St. Dominikus kirke av pater Halvorsen hadde samlet fullsatt kirke og mange tilreisende prester. Med-celebrant under messen var blant annet den nåværende leder for dominikanernes franske provins (som dominikanerne i Norden hører under), pater Nicolas Rettenbach. Studiekamerater av Halvorsen fra Le Saulchoir, dominikanere fra København, to amerikanske geistlige og mange av bispedømmets prester var til stede og deltok i den høytidelige vigsel.

Efter lesningen av evangeliet ble ordinanden ført frem for biskopen og

Det er trangt i koret ofte i dagens katolske kirker — med liten plass for tidligere tiders storlagne festivit s.

BISKOPENS ORD

Under prestevielsen talte biskop John Willem Gran følgende ord — en personlig utforming innenfor den ramme liturgien setter:

Kjære brødre,

En medbroder vil idag bli viet til prest. La oss sammen søke å forstå nærmere den oppgave som derved blir gitt ham i Kirken:

Ved dåpen er hele Guds folk blitt et kongelig prestedømme i Kristus. Men han, som selv er den eneste prest, har valgt noen av sine disipler for at de i hans navn skal utøve denne tjeneste i Kirken for menneskene.

Han ble selv utsendt av Faderen, og sendte Apostlene i misjon ut i verden.

Det er stadig han selv som gjennom

biskopene, Apostlenes etterfølgere, utøver sin læregjerning, sin oppgave som prest og som hyrde.

Prestene vigsles for å være biskopenes medarbeidere, forenet med dem i prestegjeringen, i Gudsfolkets tjeneste.

Efter alvorlig overveielse ønsker frater Per Bjørn Halvorsen å bli vigslet til prest. Han vil tjene Kristus, vår læremester, vår prest og hyrde; han som gir vekst til sitt eget legeme, Kirken, for å reise opp det nye hellige tempel og forme Guds folk.

Likedannet med Kristus, den evige yppersteprest, og nær knyttet til Biskopenes embede, vil han bli vigslet til prest i den nye pakt, — for å forkynne evangeliet og frembære Herrens offer.

Du som skal vigsles, utøv da din del

(Forts. side 277.)

garde

erklarte at han var rede til å vies. Etter at Allehelgens-litaniet var sunget, la biskopen hendene på ordinandens hode. Senere fulgte ikledning av messeklær og salving.

Bildene vi bringer viser:

Øverst til venstre den høytidelige og avgjørende handling under vigselen da biskopen legger hendene på ordinandens hode.

Øverst til høyre den nye prest kne-lende i koret mens en rekke av bispedømmets prester og tilreisende geistlige står rundt ham med hevet hånd.

Nederst på denne siden: Per Bjørn Halvorsen ved messens innledning sammen med biskop Gran, pater Rieber-Mohn og Per Klingberg.

I en kort samtale med ST. OLAV forteller den nye presten at han nå om en stund reiser tilbake til Frankrike for å fullføre sine teologiske studier. Om ett år er han tilbake igjen i Norge for å ta fatt på sin gjerning.

Per Bjørn Halvorsen ble født og vokste opp i Namdalen og gikk på Orkdal Landsgymnas. Mens han senere studerte ved Yale-universitetet i De forente stater konverterte han til katolisismen (1961). I tiden januar—august 1963 tjenestegjorde han som frivillig i den norske FN-styrken i Kongo.

I neste
nummer:

«EN NY
TYPE
KATOLSKE
PRESTER»

«Baksiden av klostrenes HISTORIEN OM PIKENE

Av Desmond O'Grady.

Omfattende og sensasjonelle opplysninger har blitt gitt i pressen om det faktum at søsterordener i flere europeiske land fyller sine tomme institusjoner med indiske piker.

Dette er baksiden av kallskrisen. Det som har skjedd baserer seg på forholdene i Kerala hvor det religiøse liv fremdeles betyr sosial status og sikkerhet. Og det kommer samtidig av uvitenheten i de klostre som tar imot pikene. I begge tilfeller ser man rester av forhold som heldigvis har forsvunnet andre steder.

Anslagene over hvor mange indiske piker saken gjelder varierer, men de fleste setter tallet til rundt 2000. Pikenes alder går fra 15 til 25. Og det er små muligheter for dem til å reise hjem igjen når de finner ut at det ikke var gulvask i Europa de så frem til den gangen en prest i Kerala fortalte dem at de hadde et kall.

Man må godta at de som har organisert overføringene har hatt gode intensjoner, men det betyr ikke at deres handlemåte går fri av alvorlig kritikk.

Den opprinnelige tanke bak deres planer var å hjelpe indiske piker som ikke fikk adgang til indiske sykepleierskoler fordi de var for fattige til å betale de nødvendige avgifter eller fordi skolene ikke kunne ta imot flere.

Sammen med noen få indiske prester fant noen tyske misjonærer i 1963 i Kerala på den idé at de kunne sende disse pikene til trening og opplæring i Tyskland.

Det regnes med at godt over 1000 piker har reist til Tyskland som et ledd i denne planen. Men ingen forutså de mer langsiktige vanskeligheter. Det var ikke lett for pikene å vende seg til nye sosiale vaner, ny mat, et nytt språk osv. De var heller ikke vant med tysk disiplin og et tungt arbeidspres.

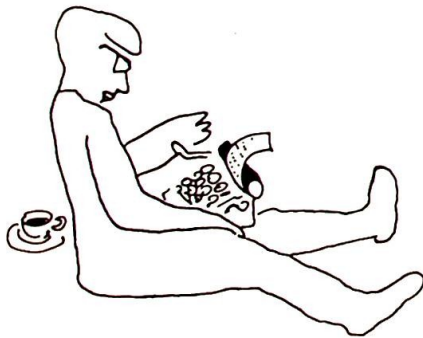
Noen brøt sammen, noen få flyktet. Indiske seminarister i Roma som arbeidet i Tyskland i siste sommerferie traff på in-

diske piker som hadde blitt prostituerte etter å ha flyktet fra sykehjemmene.

Noen tyske prester, spesielt en kapellan i Aachen som pikene hadde hatt kontakt med, pastor Harry Haas, begynte å kjempe mot at de ble utnyttet. Pikene hadde ikke blitt forberedt i India på det kulturelle sjokk de kom til å gå gjennom, og de endte altfor ofte med å utføre tungarbeide i sykehusene istedenfor å få opplæring i yrket.

Resultatet av kritikken ble etter hvert at overføringene av piker til Tyskland praktisk talt stoppet. Noen sendes fremdeles til England og Frankrike, og i år har en del av «den tyske trafikken» blitt omdirigert til Sveits. Men nye muligheter har ligget åpne i Italia for *the vocation traders*. Man regner at det befinner seg over 500 indiske piker i religiøse institusjoner i Roma, Udine, Verona, Vicenza, Milano og Firenze. De fleste av dem er i kongregasjoner som arbeider med pleie av syke, men ikke alle. I Toscana er det for eksempel et kloster for kontemplative søstre som skulle stenges fordi det ikke fantes kall. Dette klosteret er fremdeles åpent takket være en overføring av unge piker fra Kerala.

ONSDAGS- BREVENNE

Kjære alle sammen,
I siste nummer av ST. OLAV hadde vi en artikkel om salmene. Det er interessant å lese om de stort sett samme problemer i siste nummer av VÅR KIRKE: magister Carl Fredrik Engelstad går rett på sak i sin vurdering av en nylig avholdt luthersk salmekonkurranse:

«Konkurransen bar lite bud om fornyelse og lover for såvidt dårlig med tanke på fremtiden. For meg er den en be-

kreftelse på at vi nå bør gjennomtenke salmens plass og oppgave fra grunnen av. Skal vi i det hele tatt ha salmer, evt. hvilken funksjon har salmen for den kristne i dag? Dette gjelder både teologisk, sosiologisk og psykologisk.

Fortsetter salmediktningen i de tradisjonelle spor, med vår salmebok som mønster, vil resultatet mer og mer føles som pastisjer, dårlige etterligninger, uten evne til å engasjere helt og fullt som forutsetningen er.

Reiser vi derimot de grunnleggende spørsmål omkring salmens vesen, oppgave

og uttrykksform, alt sett i forhold til mennesket slik vi kjenner det i dag, burde det være håp om å komme videre. Men det skjer heller ikke før.

Som en slik klargjøring av situasjonen synes jeg konkurransen har hatt sin betydning.»

Burde vi ikke, når det gjelder den omtalte fornyelse, arbeide nærmere sammen på tvers av konfesjonsgrensene? Vi har i hvert fall det til felles at vi har dårlige salmer i alle «leire».

Hilsen

ANDREAS LEGMANN

kallskrise»

FRA KERALA

Kritikken over utnyttelsen av de indiske piker i Italia har kommet fra indiske prester og nonner som studerer i landet. Min rapport er basert på opplysninger de har gitt. Det er meget vanskelig for dem å få kontakt med pikene og det er omtrent umulig for en journalist.

Pikenes første reaksjon da de kom til Italia, var ekstatisk. De fikk se fjernsyn for første gang, de var overveldet av Peterskirken, en audiens hos paven var en stor opplevelse. De skrev tilbake til sine stolte foreldre: «Vi har det meget, meget OK her.»

Men den første henrykkelsen forsvant. De var ikke lenger turister, men lukket inne i klostre hvor de ikke forsto sproget, og hvor de ikke fikk lov til å bruke sitt eget. De klaget ikke hjem for ikke å engste sine foreldre, dessuten visste de at de ikke kunne vende tilbake. Hjemme ville de bli betraktet som mennesker Gud «hadde vist fra seg». Det eneste de kunne gjøre var å sende en skriftlig bønn om hjelp hvis de tilfeldigvis kjente en eller annen indisk seminarist i Italia.

Pikene hadde en forferdelig tid i noen av disse klostrene. For første gang ble de også oppmerksom på sin hudfarve.

Forstanderinnenens tradisjonelle mistro til noveller ble styrket fordi de ikke forsto indisk sprog og mentalitet. I et kloster forbød novisemesteren pikene å bruke Malayala, sproget i Kerala når de snakket i telefonen med andre indere. Hvis de brukte sitt eget sprog, kunne hun nemlig ikke kontrollere samtalene.

Novisenes uvante tungemål skapte i det hele tatt problemer for novisemestrene. De måtte velge ut favoritter blant pikene som ville oversette for dem innholdet av de andres korrespondanse. Noen innbilte seg at pikene gjerne ville snakke sammen på sitt eget sprog for å kunne kritisere sine foresatte. Derfor forbød de bruken av indisk sprog. Videre ble det forbudt for de indiske pikene å tale til italienske noveller. De fikk bare snakke med sin novisemester eller med klosterets leder. I noen klostre fikk de også påbud om ikke å skrive til andre indiske seminarister eller søstre i Italia.

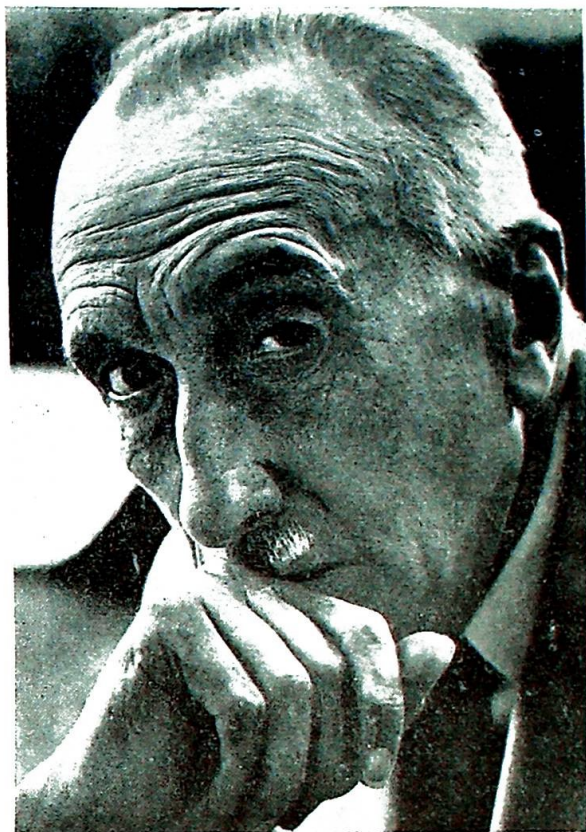
Noen få av pikene hadde nervesammenbrudd. En, som ble sendt tilbake til India, gjentok hele tiden som en besatt disse to setningene: «Ikke rør meg — jeg er postulant» og «Jeg taler ikke ondt om Dem, Moder, når jeg bruker mitt eget sprog.»

Den opplæring de indiske pikene får er ofte utilstrekkelig. Nylig protesterte tredve indiske katolikker mot undervisningen i Bagni di Tivoli utenfor Roma. De tilhører Ancelle della Providenza-søstrene. De fleste av dem er landsbypiker som hadde fått løfte om at de i Italia skulle bli utdannet som sykepleiere eller at de skulle få studere medisin. Bare tretten av dem har imidlertid fra før av de nødvendige akademiske kvalifikasjoner som trenges for å begynne på en slik utdanning eller for å komme inn i religiøse institusjoner i India.

De hevdet i sin protest blant annet at de ikke fikk tilstrekkelig utdanning i italiensk til å kunne gå igang med videre studier. Et kurs i italiensk ble etter dette satt igang, men det videre studium er muligens en luftspeiling.

Mange kvinnelige religiøse institusjoner fikk panikk på grunn av mangelen på nye kall. Ta for eksempel Italia: institusjonene ble rammet av flere faktorer. Det annet Vatikankonsil rykket opp gamle og prøvede metoder. I tillegg til dette har

(Forts. side 276.)

Den store franske forfatteren, Francois Mauriac som fikk Nobelprisen i litteratur i 1952, døde, som meldt i dagspressen, den 1. september, nesten 85 år gammel. Han var kjent over hele verden som en av dette århundres mest betydelige katolske forfattere — og en som krasst tok sine trosfeller i skole. En kritiker sa om ham: Troen fant han behagelig, men de troende enkelte ganger utålelige.

Blant hans mest kjente arbeider er Therese Desqueyroux, Le Noed de Vipere, Genitrix og L'Agneau. Inntil ganske nylig fortsatte han å skrive i avisen Le Figaro og dens litteraturutgave. Hans berømte førstesidespalte ble kalt «Bloc-notes».

Red.

KRISTKIRKEN

Kristkirkens innvielse og overføringen av St. Sunnivas jor-diske rester fra den værbitte, forblåste øya Selja på Sunnmøre til høyalteret foregikk den 7. september i den 900 års-jubilærende Bergen by, forteller Aftenposten. For 800 år siden, den 7. september 1170 foretok biskop Pål vigsling av Kristkirken — denne gang var det den norske kirkes biskop Per Juvkam som sto for høytideligheten med kong Olav V som den første blant mange gjester:

«Byens kirkeklokker ringte høytiden inn i formiddag. En solfylt og vakker festdag. Omkring 100 prestemenn fra det vidstrakte Bjørgvin-stiftet kom i prosesjon fra Katedralskolen til det som fra reformasjonen og frem til i dag har vært domkirke i Bergen. Blant gjestene i kirken var den romersk-katolske biskop i Oslo, bergenseren John W. Gran. I følge ham selv visstnok den første katolske biskop med offisielt ærend i denne kirke siden reformasjonen. Ellers var flere andre norske biskoper til stede foruten gjester fra kirkene i Sverige, Danmark, England, Skottland, Færøyene og Island. Videre statsråd Kjell Bondevik, en rekke stortingsmenn og andre representanter for militære og sivile myndigheter. Kirken var fullsatt da Kongen tok sin plass oppe i koret. Det var biskop Juvkam som forrettet festgudstjenesten.»

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høy-messe
OSLO: <i>St. Olavs kirke,</i> Akersveien 5. Biskopen og prestegården 20 72 26. Sogneprestkontoret 20 72 44	9.00 9.45 og	11.00 19.00
<i>St. Hallvard kirke,</i> Fransiskanerne, Enerhaugt. 4, tlf. 67 23 83	8.35 18.00	11.00 —
<i>St. Dominikus kirke,</i> Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	9.00 10.00 18.30	11.00 —
<i>Vår Frue Villas kapell,</i> Montebello, Ullernchaussen 52, tlf. 15 32 44	8.30	—
<i>Grefsen kapell,</i> Glads vei 23, tlf. 212587	11.00	9.30
<i>Lunden kloster,</i> Øvre Lunden, tlf. 212587		10.00
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke,</i> Tyholmen, tlf. 22 209	8.00	10.45
BERGEN, <i>St. Paul kirke,</i> Christiesgt. 16, tlf. 15 410	9.00 19.00	11.00 —
<i>Vår Frue kirke,</i> Helleveien, tlf. 57 353 — 57 707	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke,</i> Cappellensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke,</i> Kongens gt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00
HALDEN: <i>St. Peters kirke,</i> Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	8.00	10.45
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke,</i> Torvg. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke,</i> Haralds gt. 21, tlf. 23 195	8.30	11.00
HØNEFOSS: <i>St. Tberias kirke,</i> Vesterngt. 5, tlf. 21 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND: S.: <i>St. Ansgar kirke,</i> Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: <i>Mariakapellet,</i> Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM, <i>St. Magnus kirke,</i> Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: <i>St. Mikals kapell,</i> Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	11.00
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke,</i> Sverres gt. 26, tlf. 50 793	8.30	11.00
SARPSBORG: <i>St. Olavs kapell</i> (1. og 3. søndag) O. Haraldssonsgt. 49, tlf. 53 765	17.30	—
STABEKK: <i>Maria kirke,</i> Nyveien 17, tlf. 53 77 35 <i>Veståsen kapell</i>	8.30 19.00	10.45 9.30
STAVANGER: <i>St. Svithun kirke,</i> Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.45
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke,</i> Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke,</i> Prinsensgt. 2a2 Biskopen og prestegården tlf. 21 214 <i>St. Elisabeth hospital,</i> 11a tlf. 21 670	8.45 19.00 6.15	11.00 —
KRISTIANSUND N.: <i>St. Eysteins kirke,</i> Flintegt. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke og</i> <i>St. Eysteins sykehus,</i> Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: <i>St. Sanniva kirke,</i> Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke,</i> Nørvesund, tlf. 37 558	8.30	11.00
TROMSØ: <i>Vår Frue kirke,</i> Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604 <i>St. Elisabeth hospital,</i> Mellomveien 50, tlf. 81 050	8.15 6.20	10.30 —
BODØ: <i>St. Eysteins kirke,</i> Hernesveien 22, tlf. 81 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikael kirke,</i> Salsgt. 52, tlf. 11 447 (1. VII—31. VIII <i>St. Elisabeth Institutt,</i> tlf. 11 392)	19.00 8.00	11.00
HARSTAD: <i>St. Sanniva kirke,</i> Skolegt. 4, tlf. 61 501	8.00	10.30

Omfattende undersøkelse

■ Over 1500 indiske piker som har kommet til forskjellige klostre i Europa vil, i en undersøkelse som Vatikanet har satt i gang, få en serie direkte spørsmål om hvordan de kom til ordenshusene og hvorfor, skriver den engelske korrespondenten Alan McElwain fra Roma. Spørsmålene er utarbeidet av Kongregasjonen for religiøse kall og ordenssamfunn, og lederne av de enkelte ordener har fått instruksjoner om å sørge for at de unge får svare helt fritt og åpent.

■ En nederlandsk prest som har arbeidet i India og på Ceylon har uttalt ifølge rapporter i katolsk presse at Kirkens autoriteter har hatt kjennskap til «den indiske skandalen» i over seks år. Det er pastor Harry Haas fra det teologiske universitet i Herleen som i et intervju med De Tijd, en katolsk dagsavis, forteller at han var innblandet i en undersøkelse av forholdene mellom 1964 og 1967.

Pastor Haas sier:

Vatikanet ble for flere år siden informert om forholdene av kardinal Gracias, erkebiskopen av Bombay, av den daværende apostoliske delegat i New Dehli, erkebiskop Knox av Melbourne og av forskjellige biskoper og diplomater i India og i Vest-Tyskland.

Presten sier at han var forundret da han så historien omtalt i Sunday Times:

Jeg trodde at de ansvarlige myndigheter hadde stoppet trafikken for lenge siden. Jeg angret på at jeg ikke lavet mer oppstyr om saken den gangen enn jeg gjorde.

Haas skrev en artikkel om forholdene i samarbeide med en tysk jesuittpater, Albert Otto. Artikkelen ble offentliggjort i 1964 i det nederlandske tidsskriftet Prest og Misjon. «Jeg fikk bare bebreidelser for artikkelen,» sier han, «Albert Otto og jeg ble behandlet som opprørere.»

■ Formannen i den vesttyske biskopkonferanse, kardinal Döpfner gjorde, ifølge KNA og andre kilder, de asiatiske biskoper oppmerksom på en del tungtveiende

problemer i forbindelse med fremmede pikers utdannelse i sosiale yrker i tyske og andre europeiske ordenssamfunn i et brev datert den 7. juli 1966. KNA fikk opplysningen ved henvendelse til den katolske pressetjenesten i München.

Brevet gjør det helt klart at Kirken — i motsetning til «avsløringene» de siste ukene i pressen hvor det påstås noe annet — var klar over vanskelighetene og de menneskelige problemer som oppsto i denne saken. Kardinalen poengterte at det var vanskelig å kunne beherske tysk språk slik at det er grunnlag for spesialutdannelse. Han nevnte også den problemfylte omstillingen fra et miljø til et annet, og advarte også mot faren for en fremmedgjøring overfor hjemlandet når pikene først hadde vendt seg til europeiske forhold.

De mange praktiske pleieoppgavene fører til at mange av pikene ble skuffet, skrev kardinalen videre. Særlige vanskeligheter oppsto fordi det ikke forelå klare skriftlige og to-sproglige kontrakter før pikene kom til Europa med regler om den videre utdannelse osv.

Döpfner sier uttrykkelig at han håper på forståelse og hjelp av andre biskoper i saken, slik at man kan forhindre større skader for de unge kvinnene.

■ Det katolske informasjonskontoret i London har sendt ut en re-

degjørelse hvor det heter at kontorets medarbeidere har vært i kontakt med indiske ordenssøstre og noviser i klostre i Syd-England.

Det gjelder indiske søstre som befinner seg i St. Peter Claver i Beckenham, Kent, hos Sisters of Providence, Alton, St. Lucys Convent, Medstead og St. Cecilians Abbey, Ryde på øya Wight.

Alle disse steder er de indiske søstre tilfredse og lykkelige med sine oppgaver, blir det sagt. Kontoret understreker også at Vatikanets bestemmelser fra januar 1969 uttrykkelig fastsetter at ingen kan avlegge løfter i en kvinneorden uten at vedkommende ønsker det av fri vilje og i bevisstheten om å ha kall til et slikt arbeide. Dette gjelder i høy grad alle de unge kvinner fra Kerala i de fire klostrene vi har kontaktet, sier Informasjonskontoret.

En talsmann for Sisters of Providence forteller at deres ni indiske piker for tiden studerer for å utdanne seg til sykepleiersker og lærere.

«Det eneste de er engstelige for er at de ikke skal klare eksamensprøvene,» blir det sagt av klostrets ledelse. «Døren er åpen når som helst pikene ønsker å forlate oss.»

En
kloun

Åndelig hovmot er ille. Har De sett et menneskes ansikt når det lyser av noe slikt?

Det er ganske skremmende.

Kristne er flinke til å dumme seg ut på den måten enkelte ganger — dessverre.

Men jeg skulle fortelle om noe som hendte meg i en italiensk bank ifjor:

Jeg måtte inn og lave liresedler av en bunke reisesjekker. En seks, syv sjekker såvidt jeg husker, ikke så store beløp, men dog.

Kassereren var meget hyggelig, forklarte meg hvor jeg skulle signere sjekkene og smilte Valentino-aktig til meg og nærmeste søte pike og til verden i sin alminnelighet. Det var dagen etter at Milan hadde slått Estudiantes, og alt var såre godt, som det heter.

Vel, jeg signerte. Men nå er det den lille tingen ved meg at jeg skriver navnet mitt med trykte bokstaver. Det kommer av at jeg for mange år siden fikk yrkesnevrose av journalistarbeide i Stortinget og ødela håndskriften. Da jeg år senere bodde i Danmark en vinter, hadde jeg så mye trøbbel med underskriften på viktige papirer, at jeg for klarhets skyld begynte å skrive trykte bokstaver. Etter hvert ble det helt naturlig for meg, navnet ble tydelig, jeg fikk til og med en personlig sving på det igjen.

I den italienske banken ble det derimot problemer.

Kassereren rakte meg sjekkene en etter en — og plutselig så jeg på øynene hans at han hadde blitt interessert. Han hadde oppdaget at jeg klorte ned navnet mitt som en slags huleboer.

Da jeg hadde signert den tredje sjekken på denne måten, var han tydelig nervøs. Etter den fjerde listet han seg forsiktig bort og hentet en eldre herre som antagelig var avdelingsbestyrer. De førte en rask og hviskende samtale, så kom begge bort til meg og glante misbilligende mens jeg skrev på sjekk nr. fem.

Jeg tror som sagt det var syv sjekker, hver på noen ti-tusen lire. På syv underskrifter tapte jeg min ære, jeg ble vurdert som svindler, analfabet, sinnssyk — hele registeret avspeilte seg i de tos ansikter.

Og da jeg til slutt rakte dem hele bunken med et bukk, et overdrevent bukk

kanskje, tok de imot dem med fingertuppene og betalte meg etter en ny hviskende konferanse med noen spesielt skitne og krøllete sedler.

Jeg så på kassereren. Han var sikkert underbetalt, han hadde sikkert ikke fått noen utdanning, likevel regnet han meg, den fremmede i denne situasjon, som mindreverdig.

Jeg spaserte ut av banken og tenkte at dit skulle jeg ihvert fall aldri gå mer. Hvitsnippeproletariatet i lukene kunne...

Tilfeldigvis passerte jeg et speil ved siden av døren. Jeg kunne ikke unngå å se meg selv og kvakk faktisk.

Ansiktet mitt lyste av omtalte åndelige hovmot.

Er ikke noe slikt forvirrende?

Aksjoner

Fra Katolsk Forum i København klip- per vi følgende oppsett:

«TIL SEKRETARIATET FOR PAVE OG KIRKE

v/Fru Vita Leerbeck
Rosendalsgade 11
2100 København Ø.

Da vi i en artikkel i Sjællands Tidende 6/6 1970 har set, at De i tilslutning til en gudstjeneste vil samle underskrifter til det manifest for pave og kirke, som De har tilsendt vor sognepræst, har vi ved vort menighedsrådsmøde i aften drøftet saken.

Vi er enige om at bede Dem om at undlade en sådan aksjon i vor kirke.

Vore gudstjenester ender, som det vil være Dem bekendt med ordene: Gå bort med Kristi fred. Hertil svarer vi: Gud ske tak og lov.

Vi beder Dem respektere, at vi gerne vil gå fra kirken i denne fred.

Deres in Christo hengivne

Rosa Jørgensen
Elisabeth Koluda
Sr. Margrethe
Flemming Hansen
J. Rosenlykke
Michael Kendzior
G. Meertens s.m.n.
sognepræst
K. Sørensen
Anna Luise Sørensen
Claus Munk Plum
Leif Starostka
Emilie Putur
Ruth Plum

Formand for menighedsrådet
Vor Frue Kirkes Menighedsråd, Slagelse»

John Ryan Cartoon

R.
"Oh no, we only wall them up if they refuse to take part in the Saturday orgy . . . and then only with the permission of His Grace the Archbishop"

TRO OG KIRKE

Det ligger i sakens natur at religion er en frelsesdialog mellom den levende Gud og mennesket. Men selv om mennesket som det skapte vesen det er kan komme i kontakt med Gud sin Skaper, kan mennesket likevel ikke av egen kraft klare å stå i et personlig forhold til Ham.

Det er nok så at mennesket har i sin makt å bekrefte og bekjenne Gud som livets absolutte personlige grunn samt dets dypeste og endelige mening. Mennesket kan også lengte etter å komme i et personlig forhold til Gud, menneskelivets ypperste mulighet i denne verden.

På grunn av vår faktiske og naturlige situasjon som mennesker, er det imidlertid umulig å få denne lengsel tilfredsstilt ved egen kraft og anstrenge. Av oss selv alene faller vi alltid og uvegerlig tilbake på vårt utgangspunkt som er vår egen skapte verden. Et personlig forhold til Gud og et personlig samfunn med Ham er bare mulig om og hvis Gud av sitt frie valg kommer oss imøte.

Nå er det nettopp dette Gud har gjort. Ved inkarnasjonen gjorde han seg selv synlig som menneske blant nedmennesker. Jesus Kristus er Gud på menneskelig vis og menneske på guddommelig vis. Han er den personlige legemliggjørelse av den evige Faders vilje til å frelse alle mennesker. Han er Guds miskunnelige kjærlighet synliggjort.

Slik er inkarnasjonen begynnelsen på vår frelse. Og derfor må vi si at Kristus er Guds personlige sakrament, det opprinnelige og primære sakrament og Guds frelsende barmhjertighet.

Det er følgelig nødvendig for oss mennesker å komme i kontakt med dette den guddommelige kjærlighets sakrament fordi vi gjennom samfunnet med Ham kan ha samfunnet med Faderen. Det er da med dette menneske Jesus Kristus, Guds sønn legemliggjort, at vi må tre i en personlig forbindelse. Men blant menneskene forutsetter en personlig forbindelse «legemlighet» som en formidlende og samfunnsskapende instans. Derfor: Fordi Jesu legemlige nærvær siden Hans oppstandelse og himmelfart undrar seg vår umiddelbare kontaktmulighet, følger det av inkarnasjonen og Kristi menneskelige natur, at menne-

sket Jesus som nå er den forherligede Herre Kristus i himmelen, får et nytt «legeme» på jorden. Etter Pauli ord er Kirken dette legeme.

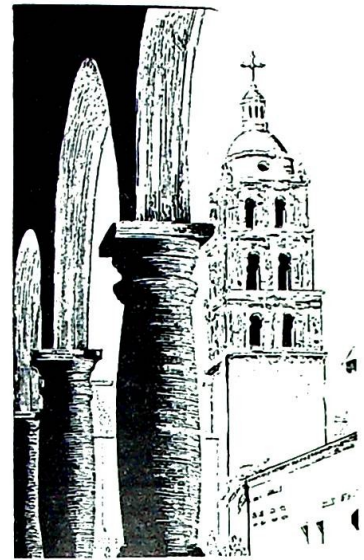
AV PATER
D. J. BOERS

Når Jesus Kristus, Guds personlige sakrament, stiftet Kirken på jorden, forenet Han mennesker med seg selv slik som et legeme er forenet med et hode. Slik skapte Han seg en instans som kan legemliggjøre hans fortsatte frelsende nærvær og virksomhet på jorden.

Denne instans er Kristi nåde i et nytt utvortes tegn, i det sosiale legeme som er Kirken.

Vi må derfor si at Kirken er Kristi fundamentelle sakrament. Den gir ut-

vortes synlighet til den himmelske Herres fortsatte nærvær på jorden og til Hans fortsatte frelsende virksomhet blant menneskene. Slik som den menneskelige natur som Guds Sønn har opptatt i en forening med seg selv er uløselig knyttet til Ham og tjener Ham, således tjener Kirken på jorden på en ikke helt ulik måte den Kristi ånd som omgir alle menneskers liv. Den som kunngjør Herrens frelsende mysterium i verden, sant om enn tilsørt, inntil det endelig blir åpenbart i full klarhet.

DOMINIKANERNE I HØST

KATOLSK ORIENTERING

Fredag 25. september kl. 20 og fredag 2. oktober kl. 20: «EVANGELIET — EN UTFORDRING TIL TRO» I-II.

Fredag 9. oktober kl. 20: «KRISTEN I 70-ÅRENES NORGE.»
Pater Hallvard Rieber-Mohn.

Innføring i Bibelen

Det Gamle testamente — fire foredrag ved pater Ellert Dahl, mandagene 28. september, 5., 13. og 19. oktober kl. 20.

Evangeliene — seks foredrag ved pater Thomas Patfoort, mandagene 26. oktober, 2., 9., 16., 23. og 30. november kl. 20.

KATOLSK FORUM

Tirsdag 27. oktober kl. 20: RAPPORT FRA ET ABORT-SEMINAR.

Tirsdag 3. november kl. 20: HVORDAN LITURGI BLIR TIL. Pater Thoralf Norheim og pater Thomas Patfoort.

Tirsdag 10. november kl. 20: ET KLOSTER MIDT I BYEN (film og samtale). Filmregissør Jan Erik Dyring og pater Hallvard Rieber-Mohn.

Tirsdag 17. november kl. 20: SIGRID UNDSSETS «FATTIGE SKJEBNER».
Pater Hallvard Rieber-Mohn.

Det er fri adgang til foredragene for alle interesserte.

STED: St. Dominikus kloster, Neberggaten 15 (trikk/buss Majorstua—Undergrunnen til Valkyrie plass).

GUNNEL VALLQUIST:

MORGEN- ANDAKT

Vi har mediterat över Kristi efterföljelse, om hur han själv har inbjudit oss att steg för steg gå i hans fotspår och lovat att vara oss nära.

Det finns en närhet som är ännu djupare, en förening som är ett slags identifikation. Det är den som Kristus syftar på när han säger: Jag är vinträdet, ni är grenarna. Var alltid i mig. Eller som Paulus uttrycker det: Ni är Kristi kropp och var för sig hans lemmar. Och vidare: Det är inte längre jag som lever, det är Kristus som lever i mig. Och: Genom det som jag lider i min kropp uppfyller jag vad som fattas i Kristi lidanden.

Detta är ord som öppnar oerhörda perspektiv. De är realistiska, rentav drastiska; kanske ryggas man tillbaka för dem: är det verkligen möjligt? Eller man tror att detta är en grad av kristendom som inte är för «vanliga människor», det hör hemma på mystikens område, och mystik är något högkvalificerat som man tycker det skulle vara självförhåvelse att försöka inlåta sig på. Av rädsla för högfärd och kanske för falsk mystik har alldeles för många kristna hållit sig på avstånd från vad som tvärtom har giltighet för *varje* människa som vill vara Kristi lärjunge. Det är missriktad ödmjukhet.

Christianus alter Christus, sade man i fornkyrkan: den kristne är Kristus i ny gestalt. Den sanningen består, den är nyckeln till hemligheten med allt som händer oss. Var och en av oss skulle vara medveten om att han eller hon i all sin ofullkomlighet är menad att vara liksom en följning i tid och rum av Kristi egen mänsklighet.

Det är genom oss som Gud vill verka i vardagen, i samhället, i historien, till dess allt är fullbordat och Kristus kommer tillbaka. Inkarnationen, att Gud blev människa, fortsätter på så vis i var och en som vill följa Kristus efter. Det har alldeles avgörande konsekvenser för hela vårt liv och vår tillvaro.

Det finns inte den handling som är så ringa att den inte kan få betydelse och värde i det perspektivet. Inte

bara läkaren och sjuksköterskan som räddar liv får låna sine händer åt Kristus, utan vi alla, varje gång vi utför en handling som upprättar, skyddar, vårdar. Med andra ord: våra alldagligaste plikter i hem och på arbetsplats kan bli Kristusgärningar, där man får handla genom oss, kanske uppenbara sin kärlek i oss. Varje mänskligt ord eller leende, varje ömhetsbetygelse, varje hjälpande handtag från oss kan bli en gåva från Kristus till hans minsta bröder. Och det gäller inte bara oss kristna — fastän vi har förmånen att *veta* innebörden och meningen. Men hur många som tror sig långt borta från Kristus och från religion överhuvudtaget, går inte i hans fotspår? Vi behöver bara tänka på de politiskt engagerade som kämpar för rätt åt de undertryckta: hur ofta ger inte i våra dagar ett profant politiskt handlingsprogram eko direkt ur evangeliet? Eller nyligen i ett TV-program som handlade om psykiskt skadad ungdom — sällan har några människor påmint mig så omedelbart om Kristus som deras vårdare gjorde.

I allt detta är det fråga om en Kristi efterföljelse, också i den meningen att vi får minnas, betänka och be om Kristi eget sinnelag. Evangelierna visar oss hur han handlade i en mängd olika situationer — de visar oss det för att vi efter fattig förmåga skall försöka efterlikna honom. Det ligger ingen självförhåvelse i detta, det är enkel lydnad mot Kristi egen vilja med oss. Inte heller lär vi lyckas särskilt bra i vår efterföljelse. Men om vi accepterar att vi är ganska misslyckade, och om vi samtidigt har viljan att ständigt börja på nytt, att åtminstone göra klart för oss vad meningen är, borde vara med allt vad vi gör och allt som händer oss — då kan Gud ändå använda oss, då får vi ändå gå hans ärenden i någonting.

Mer än så: när vi inte kan uträtta någonting alls, när hela vårt liv känns som smärta och ångest, när vi står inför själva döden — också då kan Gud använda oss. Vi vet att Kristi lidande inte var förgäves, att det var ett lidande till seger och till räddning för människorna. Och eftersom Kristus vill leva i oss, eftersom Kristus lever i oss som vill höra honom till, så tar han också vårt lidande och till slut vår död, in i sitt eget lidande och sin död så att det får bära frukt för människorna. Allt mänsklighetens lidande får vi se som ett Kristuslidande: därför bär det också den slutliga befrielsens och den slutliga segerns prägel.

Låt oss be: Gud, lär oss att allt djupare och klarare förstå Kristi sinnelag och gå in i det mönster han har givit oss genom sitt liv och sin död. Låt oss bli medvetna om att han själv vill leva, glädjas och älska, lida och dö i oss. Gör oss mer genomskinliga, så att han kan synas i oss. Amen.

OSLO KATOLSKE BIBLIOTEK

Oslo Katolske Bibliotek i Akersveien 5 er åpent
mandag—fredag kl. 11—13.

Dessuten:

Mandag 18—19

Torsdag 17—18

Historien om . . .

(Forts. fra side 271.)

Italia gjennomgått en hurtig utvikling fra å være et landbruks-samfunn til en industristat etter den annen verdenskrig. Samtidig er en stille frigjøring av kvinnene i gang. Piker som før tok imot ordrer i klostrene tar nå mot diktat som sekretærer.

Det er ikke bare italienske klostre som har hatt en slik panikkfølelse. En indisk prest som studerer i Roma fortalte følgende historie: Da han var i Østerrike inviterte en ordenssøster ham til å besøke kongregasjonens moderhus utenfor Wien. Provinsialforstanderinnen bønnfaldt ham der om å finne noen indiske piker som kunne gi den døende orden nytt liv. Slik som forholdene var, hadde de ikke engang noen til å gjøre rent i moderhuset.

Den indiske presten fortalte henne at det etter hans mening var for mange piker fra Kerala som endte som tjenestepiker i de europeiske klostre. Provinsialforstanderinnen svarte med å si at det ikke var hennes plan og tanke. Det var bare fem søstre igjen på instituttet og hun var beredt på å åpne alle muligheter for indiske piker.

Det ble etter dette ført forhandlinger mellom instituttet og prestens biskop, men de brøt sammen da det indiske bispeddømmet ville at instituttet i Østerrike skulle plasseres under dets kontroll.

I Roma blir indiske prester og ordenssøstre ofte spurt om de kan skaffe noviser til de vanskeligstilte og kjempende institusjonene. Prester som sender piker betraktes som helgener.

Når man ser bort fra noen få piker fra bispeddømmet Cochín (latinsk ritus), kommer de andre pikene fra bispeddømmene i Kerala hvor man har den syrisk, malabarske ritus. Det er tre og en halv million katolikker i Kerala, en stat med 18 millioner innbyggere.

Det er kanskje ikke mer enn et halvt dusin prester av denne ste ritus som er innblandet i novisetraffikken. Prestene ber ikene familier gi hva de formår — opptil 2000 rupees (18 rupees svarer til et pund) — til dekning av et par ukers opphold i en treningsskole og innkjøp av tøy for turen til Europa. Dette er en tung belastning på de fleste familier, en skolelærer i India kan tjene rundt 200 rupees i måneden. I Italia har noen av pikene dessuten oppdaget at prestene også får penger av klostrene for de samme utgifter. Videre gis pikene en reduksjon på tredve prosent i flyprisen som studenter, men presten krever full pris av klostrene. Hver gruppe på 10 eller 20 piker betyr derfor en pen gevinst for dem som har organisert reisen.

En av disse prestene er Cyriac Puthenpura hvis virksomhet ble fordømt i et brev i 1968 av biskop Sebastian Vayalil i Palai. Biskopen forbød presten å rekruttere flere piker i hans bispeddømme, men ifølge indiske studenter i Roma, er Puthenpura fremdeles istand til å forhøre seg i italienske klostre for å få vite hvor mange piker de trenger, og derefter skaffe disse piker fra steder utenfor bispeddømmet Palai. De italienske klostrene hevder at de som pavelige institutter ikke trenger godkjenning fra pikenes bispeddømme. Pikene selv ignorerer biskopens advarsler og reiser til Changancherry hvor presten Puthenpura residerer.

Kardinal Joseph Parecattil, erkebiskop av Ernakulam sender også unge piker til Europa, men i motsetning til Puthenpura og andre, krever han tydeligvis at pikene har de akademiske kvalifikasjoner som vil bli krevet i en videre utdanning.

Det er på dette tidspunkt nødvendig å advare mot at man trekker forhastede konklusjoner. Noen av pikene har uten tvil ekte kall, enten som sykesøstre eller i annen ordensvirksomhet i Europa. De som organiserer overføringene, sier at den eneste

måten man kan bevare disse kall på er ved å sende pikene til Europa, enten fordi pikene ikke er kvalifisert for høyere utdanning eller fordi man ikke kan gi dem en slik utdanning ennå i India.

Noen av de europeiske institusjoner mener det også alvorlig når det gjelder pikenes utdanning. En italiensk orden har planer om å grunnlegge et hus i Nord-India for å gi pikene utdannelsen i deres hjemland, et annet tenker på å gi pikene mer personlig fritid.

Det er også et viktig prinsipp involvert i disse overføringene fra India til Europa: de ikke-latinske kirkers rett til å drive misjonsvirksomhet. En av deres klager de siste år har nettopp vært at den latinske kirke hindret dem i dette.

Er så overføringene av indiske piker bare bebyrdet med misbruk og feil fordi det hele har vokst for fort? Eller er det noe som bør stoppes helt? Indiske studenter som jeg har snakket med i Roma, mener enstemmig at trafikken må stoppes, selv om de ser nyansene.

De hevder at pikene ikke må få gå inn i det religiøse liv uten å oppfylle de minstekrav som settes til en videre utdanning hjemme i Kerala. Videre må pikene underkastes de samme prøver på om de passer til dette religiøse liv som anvendes av institusjoner i selve Kerala. All den stund disse to krav ikke oppfylles, er de piker som kommer til Europa enkelte ganger både mislykkete som ordenssøstre og ute av stand til å få seg et yrke utenfor klostrene. Selvom det er unntagelser, mener studentene, mister de fleste av pikene sin entusiasme for europeiske forhold. «Det kan gå bra for noen, men det er for mange tragiske og ulykkelige tilfeller,» heter det.

Svaret på de nåværende vanskeligheter er, etter disse studentenes mening, at kontaktene prøves i India med sikte på senere overføring til Europa under helt nye betingelser. Det må kunne være snakk om kvalifisert personell som overføres for å utføre arbeide som de blir direkte ansvarlige for. Idag er indiske piker i Europa, sier studentene, ofre for folk som har styrket sin prestisje og sine inntekter på deres bekostning. I mange tilfeller vil pikene ikke få noen kvalifikasjoner som kan godkjennes hverken i Europa eller India. De vil ikke ha annet alternativ enn å gjøre slavearbeide i institusjoner hvor de i realiteten er fanger.

Forskjellige kongregasjoner i Vatikanet er oppmerksom på problemet med de indiske novisene. De vil sikkert gjerne se at misbruket ble avskaffet uten å krenke den syrisk-malabarske kirkes følsomhet.

Kongregasjonen for de orientalske kirker oppnevnte nylig pater Vilangaden, sekretær hos biskop George Alapatt i Trichur til å undersøke saken. Han besøkte i mai klostre i Europa som hadde indiske noviser. Men denne presten har selv sendt piker til klostre i Italia og Tyskland.

Selv forsøkte jeg å få en kommentar til saken fra Anthony Chullikal, en indisk økonomisk ekspert som arbeider i en undergruppe av kommisjonen for rettferdighet og fred.

«Pikenes innledende utdanning bør gjøres ferdig i India,» sier han. «Til dette trenges blant annet flere skoler for vordende sykesøstre. Senere kan de eventuelt reise til Europa for spesialisering.»

«Det er storartet at moder Teresa i Calcutta sender ut misjonærer som skal arbeide blant primitive stammer i Australia. Indiske katolikker bør være beredt til å reise ut og gjøre en innsats over alt i verden. Men det er galt hvis de bare sendes for å fylle klostre hvor tilgangen på nye søstre har blitt lavere enn man regnet med.»

(Tatt fra «The Tablet», London.)

LESERBREV

ST. OLAV — OGSÅ ET POLITISK ORGAN

Hr. redaktør,

I nummeret den 20. juni har St. Olav i sin helhet gjengitt en leder fra Dagbladet som omhandler forholdene i Studentersamfundet i Oslo. Dette er en spesielt usaklig leder, full av invective og slag under beltet som det av presseetiske grunner skulle være unødvendig å trykke, og enda mer unødvendig å trykke opp igjen. Dagbladet har også hatt endel gode ledere med saklige analyser av politiske og samfunnsmessige forhold som det

hadde vært langt mer på sin plass om St. Olav tok opp.

Det er leitt å se at St. Olav så krittikkløst kaster seg over den usaklige heten som er blitt de marxist-leninistiske organisasjonene til del. Særlig Kirken burde være klar over at man ikke kan avfeie unge mennesker med et alvorlig samfunnsmessig engasjement og ansvarsfølelse på en så lett-vint måte. For mange av oss som er unge i dag er det leit og frustrerende at den offisielle kirke så utvetydig og uforbeholdent stiller seg på det beståendes side. Det må være plass også for oss som mener at gode gjerninger mot dem som sulter og fryser kan man i dag best gjøre ved å arbeide politisk for samfunnsmessige omveltninger i disse land. Evangeliet lærer oss fellesskap og nestekjærlighet, som også er

BISKOPENS ORD

(Forts. fra side 268.)

Tilgi syndene i Kristi og Kirkens navn ved botens sakrament. av den hellige læregjærning, efter Kristi, vår lærers eksempel.

Del med alle Guds ord, som du selv har mottatt med glede.

Alt mens du mediterer over Herrens lov, søk å tro hva du leser, og å forkynne hva du tror, og lev så opp til hva du forkynner.

Måtte din undervisning være til gagn og næring for Guds folk, og ditt liv en kilde til glede for dem som tror på Kristus; så du ved ord og eksempel kan medvirke til å bygge opp Guds Kirke.

Måtte de troendes åndelige offer i forening med Kristi eget fullbyrdes ved din tjeneste; for feiringen av Eucharistien er det Kristi offer som blir frembåret på sakramentalt vis av dine hender på hans alter.

Vær deg bevisst hva du gjør. La ditt liv svare til hva du utfører. Når du feirer Kristi døds mysterium, søk å døde hver dårlig holdning i deg selv, og gå frem på det nye livs vei.

La menneskene bli innlemmet i Guds folk ved dåpen.

Styrk de syke ved salving med hellig olje.

Hold Gudstjeneste.

Frembær lov, takk og bønn, ikke bare for Guds folk, men også for hele den øvrige verden.

Når du gjør alt dette, husk at du er en utvalgt blant menneskene og satt til å tjene dem på deres vandring mot Gud.

Utøv så Kristi prestegjærning med uforanderlig glede med oppriktig kjærlighet uten å søke ditt eget beste men det som tjener og ærer Jesus Kristus.

Og så til slutt:

Oppfyll din del av Kristi oppgave som hyrde for Gudsfolket.

Sammen med biskopen og under hans ledelse søk å samle de troende til én forenet familie så du kan lede dem ved Kristus og i den Hellige Ånd til Gud Faderen.

Ha alltid den gode hyrdes eksempel for øyet han som kom — ikke for å la seg betjene — men selv for å tjene for å finne og frelse dem som var fortapt.

Mange har glemt

å betale for ST. OLAV også i år! Hvis De er en av dem vennligst spar bladet for ekstra utlegg med et nytt innbetalingskort, betal kr. 35,— så snart som mulig.

Postgiro nr. 20 46 48.

Med hilsen
ST. OLAV's eksp., Akersv. 5, Oslo 1.
Tlf. 20 72 48.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	}	Oslo
Bispegården		
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Dominikus kirke		
Lunden Kloster	}	Arend
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet		
St. Franciskus Kirke	}	Bergen
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke		
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Hammerfest
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken	}	Hønefoss
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar	}	Lillestrøm
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikals Kirke	}	Tromsø
St. Mikals Prestegård		
St. Theresia Hosp.	}	Trondheim
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke	}	Tønsberg
St. Magnus prestg.		
St. Elisabeths Hosp.	}	
Vår Frue Kirke		
Bispegården	}	
St. Olavs Kirke,		
Bispegården	}	
St. Olavs kirke		
St. Olavs Prestegård	}	
St. Olavs Klinik		

Ved bestilling av olje:

Oslo 68 34 60 - Service 68 34 66

grunnlaget for en sosialistisk målsetning. — Men i praksis er det vanskelig å forene disse to standpunktene, bl. a. også fordi Kirken i sin byråkratiske velordnethet er så opptatt av alleslags uvesentligheter og snurrepiperier, når det brenner rundt oss. Man glemmer så lett i den offisielle kirke at Kristus også var opprører, en som sprengte grenser og utfordret sin samtid. For dette ble han forfulgt og henrettet.

Rundt om i verden i dag setter mange ansvarsbevisste mennesker liv og krefter inn i kampen mot det bestående for å fremme fred og rettferdighet mellom mennesker. Som eksempler kan nevnes kirken i Brasil, enkelte prester i Spania — men også frigjøringsbevegelsene, demonstranter som forfølges og skytes (i enkelte land er det en heroisk handling å demonstrere), the Black Panthers osv. Alle disse representerer en liten del av sannheten og følger i Kristi fotspor.

Kirken kan ikke fordømme denne kampen og samtidig tro seg politisk nøytral. Det er på tide at Kirken litt mer uforbeholdent tar parti for de undertrykkede i verden — hvis ikke kan det å være en sann kristen for en rekke mennesker bety å måtte gå utenom den offisielle kirke. Slik er det allerede i enkelte deler av verden — slik kan det bli hos oss.

Marianne Holsten.

10 ÅRSJUBILEUM

FOR

UNGARSK-KATOLSK SJELESORG

I 1956 kom det 1500 ungarske flyktninger til Norge. Av disse var 66 pst. katolikker, som i de fire første årene de var her, sterkt savnet en prest de kunne gå til og snakke med på sitt eget sprog. Etter ønske fra Katolsk Flyktningehjelp — nå Caritas Norge — og denne organisasjons formann, pastor *Harald Taxi*, opprettet biskop Mangers en spesiell sjelesorg for de ungarske katolikker i 1960. Den presten som ble utpekt, var ungaren pater *Kalman Horvath*. Dermed kom også den første jesuittpater til Norge for

å slå seg ned her, etter opphevelsen av jesuittparagrafen i Grundloven.

Man kan spørre seg om der virkelig var et så stort behov for en egen ungarsk prest, — om ikke flyktingenes integrering i det norske folk ville gjøre en slik sjelesorg overflødig. Erfaringen har vist det motsatte. Patrenes arbeide har i disse årene bestått i å holde gudstjeneste på ungarsk, ikke bare i Oslo, men også andre steder i landet, hvor det finnes ungarske grupper. Samtidig har presten måttet være rådgiver når det gjelder menneskelige og

DRAMMEN

Drammens malerforretning

Inneh. Asbjørn Gundersen

Tlf. 83 19 16 - 83 33 32

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

DRAMMEN

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

TYRILYS

A/S TYRI
FABRIKKER

Drammen

Har også landets eneste bivokspresseri

FREDRIKSTAD

Byens spesialforretning

Olsson

TAPÉT OG GULVBELEG

Agentgt. 1 - Tlf. 17 080

Andr. Janne &

Kontormaskiner - Kontorutstyr

Storgt. 4 - Fredrikstad

Tlf. 12 945

FREDRIKSTAD

C. HANSENS

Trykkeri og Bokbinderi

Tlf. 13 056

FREDRIKSTAD

EDVARSEN & NORDHEIM A/S

Autorisert Installatør

Radio og Elektrisk utstyr

Tlf. 11 220 - Fredrikstad

ØSTFOLDMEIERIET

Avd. Fredrikstad

O. Henriksens Sønner

Aut. Rørleggere og Rørhandel

Etabl. 1904

FREDRIKSTAD

Sentralbord 15 840

sosiale problemer, og ikke minst har oppgaven vært å formidle ungarernes kontakt med de norske myndigheter og forskjellige organisasjoner.

I 1967 ble pater Horvath utnevnt til hovedsjelesorger for ungarerne i hele Norden, Island medregnet, med fast sete i Oslo. Fra 1961 var jesuittpater *Agoston Terres* kommet til som medhjelper, også han ungarer. De to prestene utfører nu alt det krevende arbeide som påligger dem, innenfor hele det nordiske område. Det betyr en omfattende reisevirksomhet. Samtidig utfører de to prester sin prestegjerning også blant norske katolikker.

De to prester er bosatt på Grefsen, hvor de har ansvaret for Kristi Kongekapell innenfor St. Josephs hospitals område. Dette kapellet og prestenes bolig er i disse ti årene blitt et gjestfritt sted for ungarerne i Norge. Dit kan ungarerne komme for å snakke med prestene og møte hverandre i hyggelig samvær.

Pater Horvaths virksomhet i Norden er etterhvert blitt kjent også i det store utland, og i vår var pateren på reise i Canada og USA, hvor hans viktigste oppgaver var å holde gudstjeneste for ungarske grupper der og ellers holde foredrag og lede diskusjoner over aktuelle, religiøse spørsmål.

Når man nu markerer 10-års jubileet

for opprettelsen av denne ungarsk-katolske sjelesorg, skjer det også fordi man på denne måten kan vise sin takknemlighet overfor alle de nordmenn og norske instanser og myndigheter som har støttet virksomheten og som hele tiden har vist den sin interesse. Blant de nordmenn som hele tiden har vist denne spesielle sjelesorg sin interesse, er flere av de lutherske prester, som har forståelse for at en slik apostolisk virksomhet blant ungarerne er

nødvendig. Hovedsaken har vært at de ungarske flykninger fikk hjelp — og fortsatt får den hjelp — som har bidratt til at de etterhvert kan falle til ro i sitt nye land.

Bjo.

(Det blir en høytidelighet på Instituttet i Akersveien i Oslo søndag den 27. sept. kl. 17. Messe i kapellet kl. 16.)

OSLO

E. Sunde & Co. Rørleggerbedrift A/s

VARME- SANITÆR OG SPRINKLERANLEGG

Ulvenveien 89, Økern, Oslo 5. Tlf. 67 77 84

C. Tennant Sons & Co. A.s

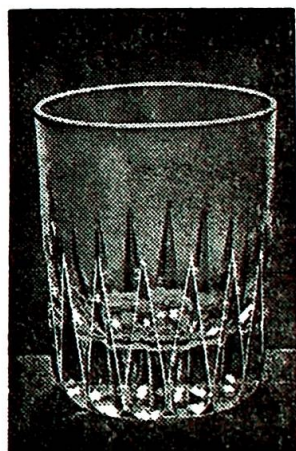
Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

SØREN HANSSEN

Kolonialforretning

Langes gt. 6 - Oslo
Telefon 20 37 24

Et godt tilbud!

«On The Rocks» glasset
„Poctofina“

Laget av tindrende klart glass.
Lekker i utførelsen og stø i formen.

Et alle tiders all-round glass.
Pris pr. stk. kr. 3.50.

Vi sender over hele landet mot postoppkrav.

Walligani

Stortingsgt. - N. Slottsgt.
Vikaterrassene

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Tlf. 20 79 06 - 20 79 05

Privat 55 77 87 - 69 43 72

MALERMESTER

Otto Foerster

utfører allslags maler- og tapetserarbeider

Tlf. 21 69 06

NORENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente

«NOCO» margarin

THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

Bernb. Getzgt. 3 b, Oslo

Telefon 20 40 02 - 20 70 02

TÅSEN BOK- OG PAPIR A/S
ERLING THORNE

Kaj Munks vei 41, Oslo 8

Tlf. 23 02 40

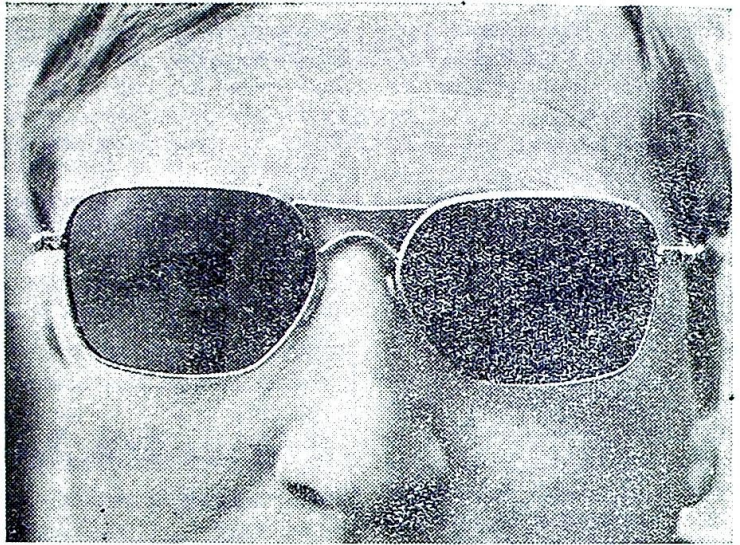

«DOUGLAS»

Det er ikke morsomt, med et sideblikk til en temmelig massiv «slakt» fra dagspressens kritikere, bare å stille seg bakerst i køen av kondolanter. Det ville vært bedre å finne blomster på steinet grunn. Dessverre — det skal godt gjøres. Pål Bang-Hansens tildels smakløst forhånds-reklamerte film «Douglas» er ikke engang provoserende, hvilket ville ha huet ham. Den er lang, klønet og naiv. Tre tunge ord som krever en forklaring. Det enkleste ville vært å la den ligge unevnt som likegyldig. Men på mange måter har den samlet opp så mange av de gode, gamle svakhetene i norsk film, at alle som interesserer seg for denne krevende kunststartens skjebne hos oss, bør ta orket ved å definere sin skuffelse og sitt ubehag. Blant annet har den som har slitt med verket et visst krav på å høre hvorfor han ikke sjarmerer. Det blir vel ikke hans siste film.

Igen — for hvilken gang? — det jamme: Manus duger ikke.

Bang-Hansen gjør, i en noe klosset redigert forhåndsnotis på lerretet, oppmerksom på at Filmkontrollen (som han avskyr) har klippet vel 10 meter av en scene i filmen. Om de så hadde vært geniale, er det liten grunn til å tro at de kunne redde en synkeferdig affære. At de, ifølge hans egne ord til en avis, skulle markere «hvor langt man kan gå» (eller altså ikke gå!) ifølge gjeldende sensurbestemmelser, gjør dem ytterligere uinteressante, uansett hva en mener om Filmkontrollen. Nok en notis på filmduken varsler om at personer og situasjoner i filmen er oppdiktet og «har intet med virkeligheten å gjøre». Dessverre nei — det er ett av dens innlysende handikap. Alvorligere enda: «Douglas» har ingen genre. Bang-Hansen er ansvarlig for manus, på bakgrunn av Haavard Haavardsbolms bok «De skjulte tjenester». Den kunne vært farse, kriminal-komedie, alvorlig thriller eller samfunnskritisk program-film — alt sammen gangbare gener. Men vel å merke: Her må en velge. Det sikreste opplegg til fiasko er blanding eller usikkerhet når det gjelder genre. Og «Douglas» faller på den usikkerheten. Hardt og uhjelpelig. At en mann

Rolv WESENLUND
i "DOUGLAS"

med så nære forbindelser til forfatteryrket kan være så ufølsom for dette elementære krav, er egentlig forbløffende.

Det er overvåkningstjenesten han vil skildre. Ikke nødvendigvis den norske, ennskjønt den «stedløse» fjernhet en filmskaper godt kan frembringe, ikke foreligger: Vi er trygt i strøket omkring «Storebrand»-bygget i Oslos Vika. Vår (eller andres) diskrete *Secret Service* blir fremstilt som en blanding av uartikulerte råskinn og tøffe speidergutter, med vidtgående blanco-fullmakter for tortur og drap. Dens vurdering av den politiske situasjon er av en naivitet som gjør oberst Papadopoulos til en skarpskodd intellektuell. Så dårlig står det visst ikke til. Det hele er krydret med en dialog, fra PBH's hånd, som ennå troskyldig ånder av den første barnlige fryd ved æsj-bæsj. Vi skal bringes til å tro, at overvåkningstjenesten — om den nå rekrutteres fra politikorpset eller offiserstanden — beskjeftiger lavpannede gorillaer med enkle klisjeer i hodet.

Det forekommer denne anmelder, for nå å kalle en spade for en spade, at menneskelig frigjørelse (hvis da noe så definerbart er denne filmens ærend) knapt har noen farligere forbundsfelle enn me-

todisk vulgaritet. *Eddie Constantine* eller *Mickey Spillane* i Vika, det biter likesom ikke, og takk for *dét*, som filmens hovedrolle-innehaver gjerne uttrykker seg.

Jeg synes synd på *Rolv Wesenlund*, en talentfull og spennende komiker som jeg så menn ønsker en rolle ut over det burleske, men ikke rollen som «Douglas» — den tar særdeles dårlig vare på hans mange ukjente muligheter. Har han virkelig vært fristet av denne trivielle dialogen, dette ukunstneriske og derfor farlige kompromiss mellom to-tre lite gjennomtenkte typer? I komikken kan han være suvrén, i alvoret kunne han overraske oss. Men da må det være alvor, ikke et sjasket midt-i-mellom som vårt eller andre lands overvåkningssjef visselig ville måtte kassere første arbeidsdag i «den skjulte tjeneste». Så pass har Bang-Hansen åpenbart ikke forstått.

Og jeg ynkes over de gode, profesjonelle skuespillere lenger nede i rollelisten, som av norske filmskaperne gang på gang får utlevert ugjennomtenkte, to-dimensjonale trehester de værsgod skal gi liv — som om nå *dét* kan gjøres.

Vi har ventet så lenge. Vi får nok vente litt til.

brm.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Faste medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., D. J. Boers O.F.M.,
Mirjam Knollmüller C.S.J.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.
Redaktøren privat 28 01 04.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.
Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom
oostkontorene. Kr. 35 pr. år
kr. 20 pr. ½ år. Utlandet kr. 40.

Annonser: 10 dager før utg.dagen.
24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.